

TUNGAN PÅ VÅGEN

-JÄTTARNAS Ö

Piratlajv.se

~~ Stämningstext ~~

Svart vatten skummade och for runt klipporna. Det var ett farligt rev att passera och det visste männen och kvinnorna i roddbåten som kämpade med årorna i böljan. En ensam lanterna vajade och gnisslade i akterstången. Snart styrde skorven runt en rauk. På läsida, i stiltje, reste sig fören på en illa eftersatt skonare. I en kraftansträngning på liv och död, hävde sig rorsmännen upp för en reptamp över relingen till skonarens däck och i säkerhet. Styrman stegade fram mot kaptenen som stod förberedd i väntan på följet.

- Jag beklagar Kapten, vi fann inget nytt om muren men det ligger en till by en sju-åtta sjömil längre ner längs kusten...

- Tångrövade belackar! Frustade Kaptenen uppgivet.

- ... men Kapten, vi fann något annat... jag kan soära på att det föll ur buken på byns fogde när Spräckliga måsten skar upp magen på honom med sin värja... titta! Renaste rubiner.

Styrman höll upp 2st tumnagelstora ädelstenar i lyktornas sken.

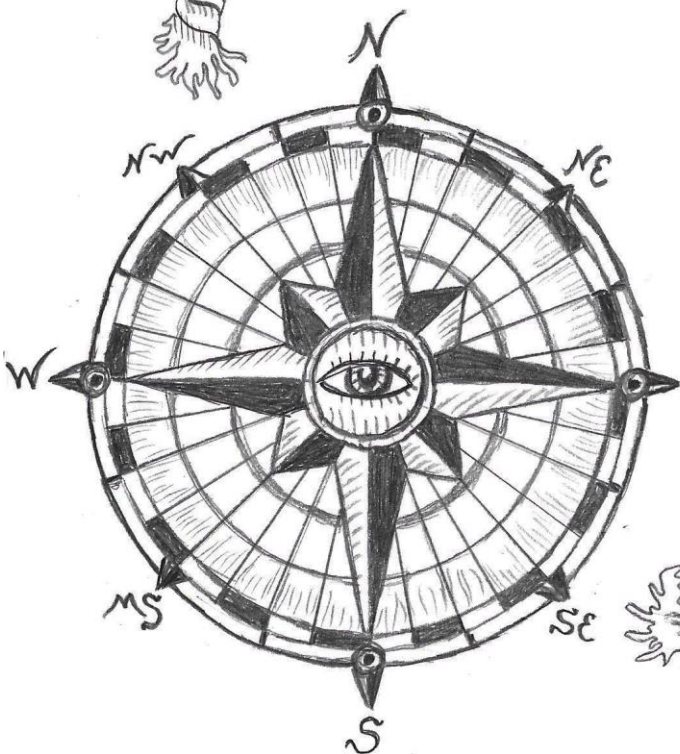
- Tråla mig över Bråhalls botten...

Kaptenen log så brett mot sin styrman så att en guldplomb i en av hörntänderna blänkte till.

- Min snok säger mig att vi är nära. Vi ska nog allt finna vägen till Ortupobolup innan dom andra sjödjövolarna hunnit vakna ur sin slummer! Detta måste vi fira, fram med ROM!

Över oceanernas skummande kastar sig bitande vindar från öster, uppbådade ur det oframkomliga ishavet bortom Himlahall. Över vågornas kammar och under den stormhotande skyn ekar en sång från skepp till skepp. Det var länge sedan så många Tundlabarn begav sig ut till havs samtidigt, de var ju rätt få allt som allt. Men sången från förr hade ekat ut från Rå Spiggen i Rýrom och likt en löpeld spridit sig vida kring. Det var nästan som om Tundlaheims döttrar och söner väntat på den, att de kunnat den sedan innan och nu alla sjöng för full hals. Var det kanske ett folkminne som låg dolt inom dem tills nu? Snart fanns den hurusom på varje pirats läpp och drev fram passion, ärelystnad och målmedvetenhet i alla och en var.

I en by långt utanför rikens beskydd, omgiven av eld och död, står en man och ser ut över förödelsen. Trots att han mäter minst två huvuden kortare än alla runt om honom tycks hans uppsyn närmast svälla till den av en jättes, underblåst av det väldiga raseri som glöder och flammor i hans blick. Ett ursinne så kolossalt och horribelt att även de modigaste och starkaste i hans besättning, några av kontinentens brutalaste pirater, ryggar tillbaka och darrar.

De urbrända husen smyckas av kroppar från dess tidigare invånare. Arma själar, vilka spikats upp medan de fortfarande levde innan elden spreds och tog både deras hem och liv. Hans stämma ekar ut i natten, så sprucken och fylld med våld att den knappast tycks mänsklig när han befäller sina män att fortsätta sökandet - ty ingen by eller motståndare skulle gå säker förrän han funnit de som stulit hans pris ifrån honom. När

befallningarna var givna vände han sin blick mot den härjade horisonten och sjöng tyst för sig själv.

*Med vinden den kom, sången
där om
Démers dolda land
Vidsträckta hav stod i vår väg
över till ödets strand*

*Bister den bukt
där resan bar frukt
Kapten sin idé förtöjt
Djupt i de kval
I Bråhalls sal
Kaptenen fann sin flöjt*

*Till Koobard det bar, över det
hav
Kallat Ödesvattnir
I sjukdom vi fann, öns sista
man
Grymme Fernaldas kurir*

*Febern den brann
En fallen tyrann
Förtäljde han om Koobard
Om stenen som föll
Gudar den höll
Talte han, Throllgard*

*Kyssten hon gav
Hans kropp fann sin grav
Ödes spets så vass
Brémhall det tog
Ett släkte som dog
Förevisg Fernaldas*

*Segel för mast, då
hemligheten brast
Svaret i jätten synt
Per sløjans domän, då
stjärnan går hän
köpt med Fernaldas mynt*

*Livet vi fick
dagar som gick
Vad var det värt?
När tiden den kom
Att börja om
Trotsa det gudar begärt*

*Jarlmunt tog ton
Draker bröt tron
Entra förfallets stig
Favören var vår
Tundlablodets år
Tills öarna föll i krig*

*Tyst på ett hav, ett skepp står
i brand
Piraterna gråter än
Se denne man, som var vår
kapten
Tyst han har somnat in*

*Lågornas sken
Värmen de spred
Färgade himlen röd
Seglen de brann
Och varje man
Skåda hur elden spreds*

*Så somna in
Få vila ut
Nere i havets djup
Aldrig bli störd
Aldrig bli hörd
Drakerna vann till slut*

Rid stormen - för Hirdmîr

Den kyliga östanvinden fick barren att skallra i tallarna där den drog fram i den skymningstunga skogen. Det hade varit en utdragen höst, men vintern föll nu över norra Damméro med en resolut styrka . När frosten väl börjat få fäste dröjde det inte länge innan lätt pudersnö började ringla likt ormar längs rötterna i skogen där vinden drog fram. Snart hade drivor med snö gjort passagen svår om inte omöjlig.

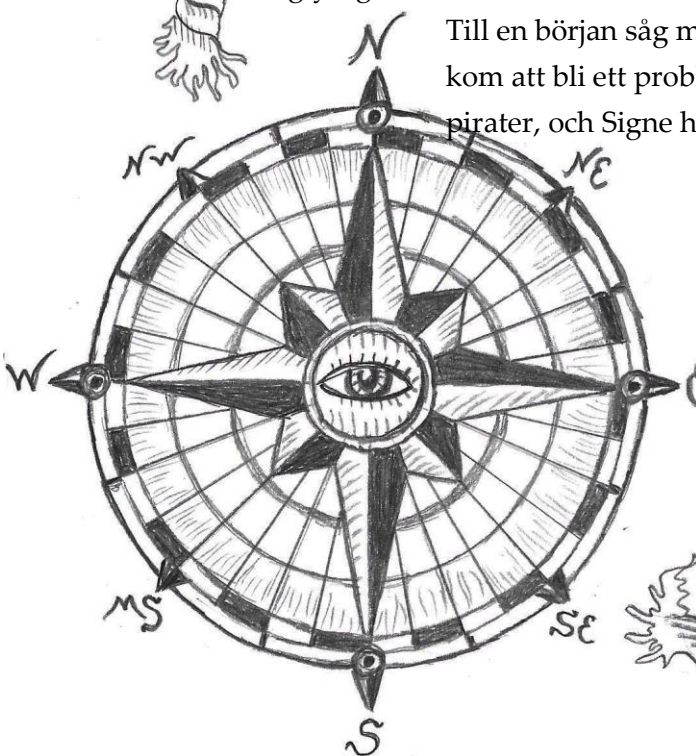
Således kom en vinter och förflöt med oro och uppståndelse i bygden. Snart blev det klart för folk att de styrande i norra Damméro hade brutit med styret i Tungelskinn och utropat sig som en självständig provins med Signe af Hird som regent. Den nya provinsen, Hirdmîr, skrev snart ett förbund med Mandrak, varpå draken i väst erkände Signes landanspråk och erbjöd sitt militära stöd åt frihetskämparna. I utbyte mot ett visst inflytande över dess styre förstås... Så kom Signe af Hird att gifta sig i alla hast med en av Landsmoderns döttrar, varpå denna kvinna utlystes till Landsfru - en, vad det sades, strikt ceremoniell post helt utan officiellt maktinflytande. När förbundet kom på tal skruvade vanligt folk på sig och skrockade spefullt att det knappast var tal om något förbund utan snarare en regelrätt annektering. Men trots detta satt det stolta fiskarfolket stilla i båten. Det kom ytterst få rapporter om att folk motsatt sig flaggskiftet. Inget tal hördes om motståndsgupper. I mellersta och södra Damméro lade denna frånvaro av uppror sordin på motståndskraft och kämpaglöd, så de styrande vände istället in på den tysta förbittringens väg. Förbindelser mellan Damméro och Mandrak bröts och en spänt stämning lade sig över kontinenten...

Men nu nästan kräver berättelsen en närmare redogörelse för vad som egentligen passerade i det starka, stolta och framförallt fria fiskarfolkets sinne i spåren av detta tumultartade maktövertagande? Kunde de verkligen bara sitta och se på? Kunde de som piskats till förhårdnade och utmärglade mänskliga gestalter under årtusenden av stormar, verkligen vika sig så lätt för bergsvildars härsklystnad? Borde de inte inombords storligen harmas? Kanske. Men kanske blickade de, när ilskan växte sig alltför stor, ut mot det väldiga havet och kände en stillhet och frid infinna sig. Sabelhugg biter inte på stormar. Stormar rider man ut.

För piraterna i norra Damméro innebar maktövertagande nya rekryter. Det strömmade till unga och våghalsiga lycksökare som inte gärna ville leva laglydigt bara för att se frukterna av detta leverne försvinna ner i drakiska fickor.

Till en början såg många pirater detta som något positivt. Men det kom att bli ett problem. För många pirater syntes bättre än få pirater, och Signe hade med understöd av drakiska trupper inlett

de värsta utrensningarna i mannaminne. Slog inte ryktena fel, väntades den Drakiska piratjagarflottan att bistå i denna utrensning framåt sommaren, frågan var: Kunde Tungelskinn och Baal förbli i tyst förbittring med den drakiska flottan på tröskeln?

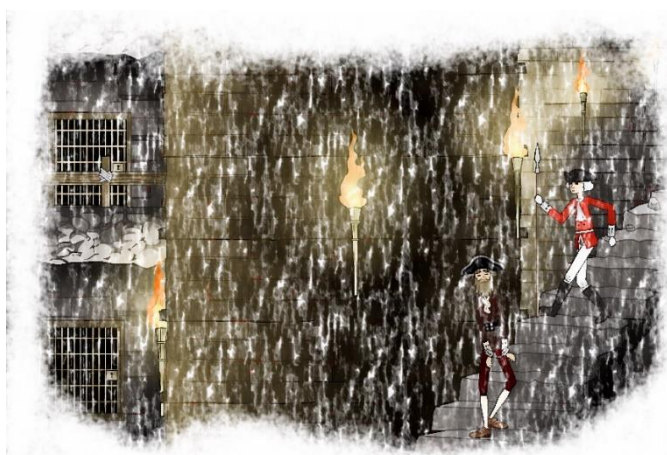

I krigets vaka

Hon befinner sig på den förutbestämde platsen bakom brunnen, tjugo meter bort har hon dörren på baksidan av den lilla gården som är deras mål. Hon laddar musköt, rättar till den nya bruna tunikan och spänner hanen. Hennes grupp närmare sig husets dörrar, så tyst. Fullmånens sken färgar världen i silver och allt är stilla, lugnet före stormen. Sen händer det hela på en gång, dörrarna sparkas in, flintläspistolerna smäller, stål möter stål och kött, den tidigare så tysta natten ekar av strid och skriket från de skadade och döende. Bakdörren slits upp inifrån och hon ser två främmande män fly för sina liv. Hon kramar avtryckaren och den första mannen träffas i bröstet och färgar pudersnön röd med sitt livsblod. Den andra stannar till en sekund innan han skarpt svänger av och springer mot skogen. Lugnt laddar hon om sin musköt, tar sikte och en sista knall ekar i natten, mannen faller strax innan han nått fram till trädlinjen. Allt är åter stilla. Tyst, som om inget har hänt, hennes kamrater rör sig och söker igenom gården efter allt av värde. Kaptenens röst stör friden *"Ta allt av värde, bränn resten"*. De hade kommit till en lugn och fridfull plats i månens famn och lämnar ett inferno av eld och ond, bråd död - ett gott dagsverk är avklarat.

Samtidigt, längre söderut där folket ännu var mérer av Damméro har en tillställning redan nått sin höjdpunkt. Herrgården är smyckad för fest, lyktor lyser i trädgården och hela Tungelskinns adel och förnämaste handelsmän är samlade. Musiken klingar genom långsalen och dansen pågår för fullt.

Men under den glammiga ytan ligger en oro, det talas om kriget i fjärran. Man undrar vad för inverkan på maktbalansen och handeln detta kommer att få, vilka adels- och handelshus kommer ta tillvara på möjligheterna och ta ett steg framåt, vilka kommer bli lämnade bakom? Den ståndaktiga

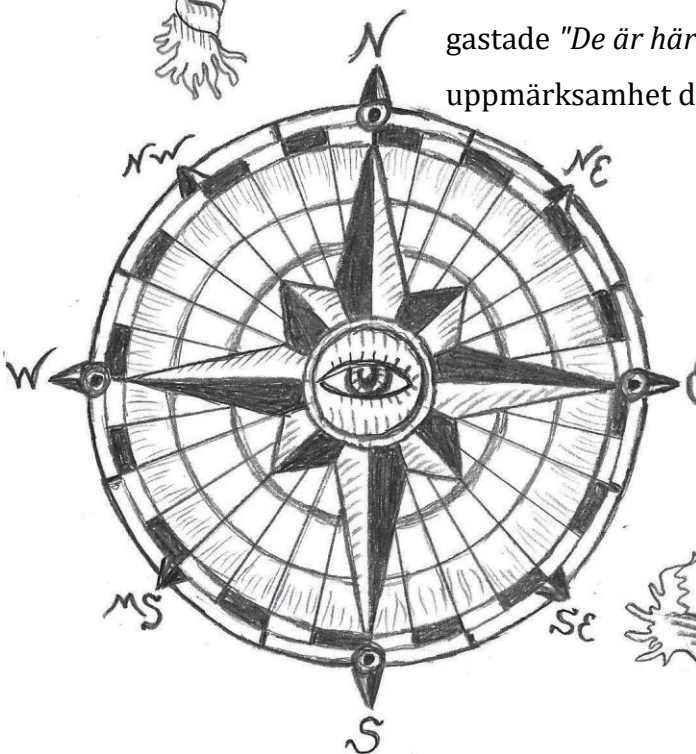
Arnborg af Klinga, iklädd det absolut senaste modet av orange och vita snäckor står och talar med en av handelsmännen från uppstickarna i handelshuset Dornell. Är detta början på en allians som ryktena säger? Har Dornell utökat sin sedvanliga handel av kläder och smycken och gett sig in i vapenhandeln?

I hamnkvarteren rör sig en gruppering kvinnor och män likt skuggor längst de mörka gränderna, de är alla nya bortsett från befälen. De rör sig med säkra steg, deras ledare kan staden utan och innan och för dem rätt. Festens ljud hörs från herresätet och ekar ut bland det vanliga folket på krogarna och syltorna, men gruppen har blod och eld i sinnet så de ignorerar festligheterna och fokuserar på sitt uppdrag. De lämnar de livligaste kvarteren och rör sig in bland magasinerna, där köpmännen lagrar sina varor i väntan på transport mot de lukrativa marknaderna, de söker sig snabbt enligt den framlagda rutten och inom kort är de framme vid sitt mål. Svärtade klingor och påkar tas fram ur sina gömmor, deras ledare går fram till vaktposterna som hälsar honom som en nära vän, vakten lyser upp igenkännande innan han förvånat ser ner mot kniven som sticker ut ur hans buk. Detta är tecknet de har väntat på och snabbt rör sig gruppen fram och oskadliggör resterande vakter. Lagret töms av alla förnödenheter som förs iväg till okänd ort innan facklorna tas fram och allt av mindre värde eller som är för otympligt sätts i lågor innan gruppen försvinner i natten. Lågorna sprider sig och snart brinner fler byggnader innan de första skriken om brand höjs. Som ett trollslag fylls natten av skrikande kvinnor och män. Styrmän och kaptener väger för och nackdelar, vissa rör sig mot skeppen, andra för att rädda det som räddas kan. Hade kriget nått Tungelskinn?

Rýrom

Ljusen fladdrade när dörren slog igen på Råspiggen. Det högljudda sorlet mattades knappt av när Viltwald viftade med ett pergament och upprört gastade "De är här!". Uppenbart missnöjd med att inte få all uppmärksamhet drämde han stopet i bordet och fortsatte.

"Se nu här, brunskjortorna har utlyst en belöning i Hummelmarken, 300taler till den som kan leda dem till ett pirattillhåll. Hur länge kan det dröja innan nån av de snikna mérerna nappar? Vi borde alla vara på väg härifrån!"

Friankarkaptenen Lia Blodrus gick raskt fram och snappade åt sig det vilt svajande pappret ur Viltwalds hand, gav honom ledigt en lavett för anmärkningen om mérernas kurage och harklade sig sedan bekymrat. *"Det står att undanhållande av information beivras. På anmodan av Hirdmírs regent är överste 'Fröjdwald Dinkelheid för Kleiter-sektorn, utsedd att verka för lag och ordning. Vad menas med den bruna vapenskölden, den har en vit orm med röd teckning på?"*

"Har ni inte hört?" Rösten var lugn och lågmäld, men ändå så pass angelägen att alla vände sig till den lilla gumman som satt ensam i hörnet. *"Det var hon, 'Landsfrun' som sades ha beslutat om utrensningen, det var hon som instiftade dem. Deras symbol hänger i utbrända pirattillhåll från Ästlahamn i syd, till Appeldal i Väst."*

I snabb takt utbyttes historier om de räder som skett, med spekulationer om hur snart Ryrom var hotat. *"När kommer de?"* Skrek någon. *"Vad ska vi göra?"* klagade en annan. Rusiga röster stegrades tills paniken var ett faktum. Detta fortsatte så, tills ett skott avlossades och allas blickar vändes mot den som ännu höll handen på avtryckaren.

Mamsell Messner stod invid dörren iklädd sin bistraste uppsyn. Hon tog några långsamma steg inåt rummet och ofrivilligt drog sig de härdade piraterna bort ifrån henne. *"Vad är ni för patetisk ansamling fähundar? Darrande sillmjölkar så långt ögat når"*. Hon såg metodiskt runt i rummet innan hon fortsatte, ingen mötte hennes blick. *"Rýrom har alltid varit säkert. Rýrom kommer att förbli säkert. Det finns inte en människa som värderar 300 taler över sitt liv och det råder ingen tvekan om vad priset för förräderi är."*

När ingen sa något eller reste blicken satte hon tillbaka pistolen i sitt hölster, vände på klacken och gick. Stämningen inne på Rå Spiggen förblev tryckt. Få vågade annat än viska och det var uppenbart vart allas tankar fortfarande befann sig. Då tittade Leidmar in genom dörren. "Nej men? Har Casto krälat upp ur brunnen igen eller varför ser ni så molokna ut? Ett GRATIS stop öl till alla! Mamsell bjuder, för att fira säkerheten!" Genast bröt den tunga stämningen upp och folk började hurra, och ropa glatt till varandra vart eftersom pigorna sprang in och ut med de skummande stopen. Bara gumman i hörnet var fortfarande bister där hon satt och sjöng sorgset för sig själv.

Bortom mériska kusten, över saltstänkta dyn

Reser Himlahalls praktmajestät

Fast bergstoppen vilar högt upp i skyn

Bortom slöjor som gudar begrät

Nordligen och väster om henne

Höljer Demér en förgäten dröm

Ett pärlband uppbundet i öarna trenne

Likt Tundlaheims fällade söm

Och minnet av dig, ja det ryms i mig än

Och fast du är salig nu

Tycker jag mig skönja ditt anlete vän

När tårarna tär mig i tu

Jag kan känna din doft, höra din röst

Förnimma din hand mot min kind

Och fast sommaren dör i sprakande höst

Väntar livet i vårarnas vind

jag funderar över saker, som kunde ha blivit

Över tider som kunde ha vart

Alla de ränker som gudarna smitt

Å de liv som aldrig levdes klart

Över tiden vi slet vid samma mast

Och delade blod med varann

Då vi trotsade stormar med en kurs så fast

Och höll ödet i våran hand

Men allt det blev stulet, då du slets från min famn

Då din glödande hud frös till is

Dina segel de brast och du nådde hamn

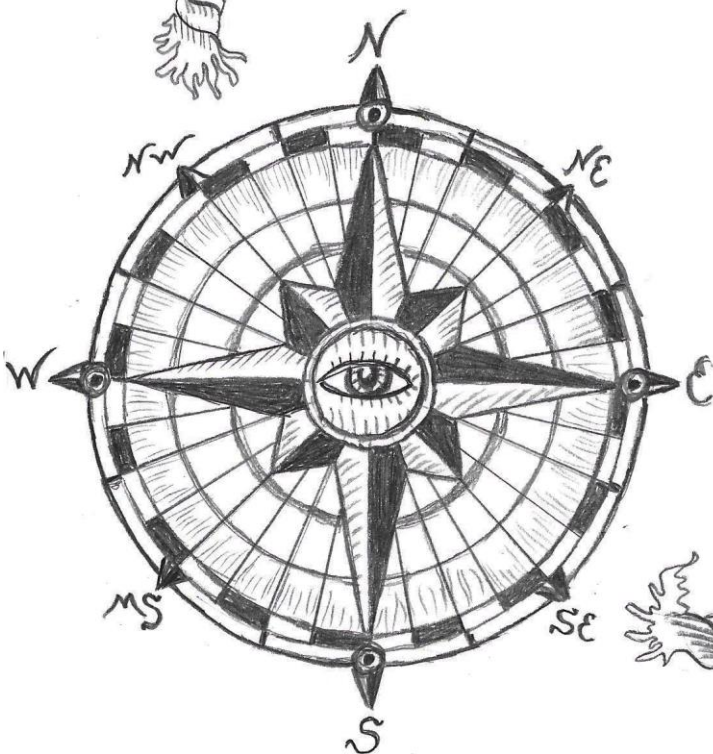
I Brémhalls betryggande dis

Under en hånande himmel över ett gäckande hav

Seglar det skepp där vi båda stod

Och fastän hon dansade över din grav

Är hon mig kär, hon som dela dit blod

Piratlajv.se

